

ΠΕΝΙΕΣ

Γνωστόν εἶναι ὅτι πολλὰ ἐρωτικά ραβασάκια ἀντηλλάγησαν ἐσχάτως μεταξύ τοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ τοῦ κ. Καραπαύλου· ἰδοὺ τὸ ὑπὸ τοῦ τελευταίου τελευταῖον σταλέν.

Ὅταν θέλω, σὺ δὲν θέλεις,
Τώρα ποῦ δὲν θέλω, θέλεις·
Μὰ κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ δὲν θέλω,
Γιὰ νὰ θέλῃς, δταν θέλω.

Εἰς βλέπων ἐν τοῦ ἡμετέρου στρατιωτικοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ ὥραιον μουλάρι, ἀναφωνεῖ :

— Μωρὲ μουλάρι ! Βασιλῆας !

Μετὰ τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν, τὸ ἴσης ἀξίας γεγονὸς ἐν τῇ μελλούσῃ ἱστορίᾳ, βεβαίως θέλει εἶσθαι ἡ ἀνοδος τῶν Κουμουνδουρικῶν εἰς Θεσσαλίαν.

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φαλήρου Νοσοκομεῖον τέλος ἐπισκευάζεται, ἔχον ἀναπεπταμένας τὰς τε θύρας, τὰ τε παράθυρά του. Ὅστε δυνάμεθα τώρα νὰ τὸ ὀνομάσωμεν λέγει τις **ἀεροκομεῖον** ὡς νοσηλεῖον τὸν μέχρι τοῦδε μεμολυσμένον ἀέρα του.

Ὁ Β. θέλων νὰ πειράξῃ τὴν κ. Β. εὐχεται αὐτῇ τὸν θάνατον καὶ ἡ κ. Β. εὐχεται αὐτῷ τὸν ὅτι οὐδε ποτε εἰς μαυρεῖ μικρὰν τινα ἀδιαθεσίαν.

Ὁ παρακαθήμενος Ρ. κομπλιμεντάρων τὴν κ. Β. τῇ λέγει·

— Ἄν ἤκουε, κυρία μου, ὁ Θεὸς τοὺς κοράκους, θὰ ἦσαν ὅλοι οἱ γαδάροι ψόφιοι !

Συμφωνεῖτε κύριοι ὁμογενεῖς μετὰ τοῦ κ. Δεννερὸ, ὅτι καὶ οἱ ταχυδακτυλουργοὶ εἶναι τραπεζίται, ἀφοῦ ἐργάζονται πάντοτε ἐπὶ τραπέζης ;

Ἐν τῷ Θεάτρῳ τοῦ Παρθενῶνος πηγαίνουν περισσότεροι μέσσα, παρὰ ἔξω.

Εἰς βλέπων τὸ ἔξωθεν πλῆθος ἐρωτᾷ·

— Μπρὲ, τί κάνουν ἐκεῖνοι ἐκεῖ ;

— Παρατηροῦν ποιοὶ πᾶνε μέσσα.

Πολὺ καλῶς δὲ ποιοῦντες οἱ κ. Ταβουλάραι μᾶς παρέθεσαν κατὰ τὴν τετάρτην παράστασιν κωμωδίας, διότι ἄλλως εἴχομεν σκοπὸν νὰ προτείνωμεν αὐτοῖς ὅπως ἐπιγράψωσιν ἐπὶ τῆς θύρας των τοὺς στίχους τοῦ Δάντου.

Per me si va nella citá dolente

Per me si va nell aeterno dolore

Ἀλλὰ καὶ πάλιν κατὰ τὰς κωμωδίας — γνωστὰς ἄλλως — τινὲς ἐμουρμούριζαν, λέγοντες ὅτι τὸ κωμικὸν ἄλλας ἐρρίπτετο ὀλίγον μπόλικο. Καθ' ἡμᾶς καλλίτερον τὸ φαγὶ νὰ τσιμπᾷ στὸ ἄλᾳτι, παρὰ νὰ ἦναι ἀνάλατο.

Παρέα.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΡΕΝΟΒΛΑΒΟΥΣ.

(Συνέχεια)

Ἐξύπνησα. Ὁ κώδων τοῦ ἀπέναντι τοῦ φρενοκομεῖου κειμένου Σχολείου μὲ ἐξυπνᾷ τὴν ἑκτην ὥραν ἀκριβῶς τῆς πρωίας. Πολὺς γέρων κρούει κατηραμένον κώδωνα, ὅστις εἶναι προωρισμένος νὰ ἐγείρῃ τῆς κλίνης τοὺς δυστυχεῖς μαθητὰς, ὧν ὁ ἐγκέφαλος ἀπὸ τῆς πέμπτης πρωϊνῆς ὥρας ἀρχίζει νὰ τὸν καταρᾶται. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, ἀρχίζει περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας νὰ λέγῃ ὁ ἐγκέφαλος τῶν μαθητῶν. Νά ! μετ' ὀλίγον ὁ καταραμένος γέρων θὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα. Καὶ ὄντως μετ' ὀλίγον ὁ κώδων κρούει καὶ οἱ μαθηταὶ τότε ἀληθῶς ἐξυπνώσιν. Εἶναι ἡ ἑκτη ὥρα τῆς πρωίας. Ὁ φοῖβος Ἀπόλλων ἀρχίζει νὰ στέφῃ τὰς κεφαλὰς τῶν ὄντων καὶ νὰ φωτίζῃ τὸν ἐγκέφαλον τῶν θνητῶν. Ὁ ἐγκέφαλός μου φαίνεται προδιατεθειμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν περὶ ἐγκεφάλου μελέτην του. Ἀλλ' ἐνῷ ἡτοιμάζετο νὰ διατάξῃ τὴν χεῖρά μου νὰ λάβῃ τὴν γραφίδα, ὁ ἱατρὸς τοῦ νοσοκομεῖου, ὅστις, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω,

εἶναι δι' ἐμὲ ὁ πρῶτος τρελλός, μοι εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὸ φρενοκομεῖον καὶ νὰ μεταβῶ εἰς.....

* *

Ἠὐχαριστήθην μεγάλως ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τούτῳ, καὶ εἰς τοὺς φρενοβλαβεῖς ἀρέσκει ἡ ἀλλαγὴ. Ἡτοιμάσθην καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐξῆλθον μετὰ τινος ἀνθρώπου, ὃν ἐθεώρουν φρενοβλαβὴ καὶ ὅστις δι' ἐμὲ τὰ εἶχε τετρακόσια. Πόσοι ὅμως μὲ τετρακόσια θεωροῦνται τρελλοὶ καὶ πόσοι μὲ διακόσια φρόνιμοι. Μὰ τᾶχα εἶναι εὐκόλον νὰ ὀρίσῃ τις τὰ ὅρια τῆς τρελλας καὶ τῆς φρονιμάδας; Ὁ Voltaire ἔλεγε :

Quelle est cette mince cloison
qui sépare l' instinct de la raison ?

Δὲν δυνάμεθα ἄρᾳ γε καὶ ἡμεῖς νὰ ἐρωτήσωμεν :

Quelle est cett e mince cloison
qui sépare la folie de la raison ?

Εἶδον εἰς τὴν Αὐστραλίαν πατέρα νὰ φρονεῖ τὸ τέχνην του, ὅπερ ἐθῆλαζεν ἡ σύζυγός του, διὰ νὰ δώσῃ αὐτῇ νὰ θηλάσῃ κυνάριον τὸ ὁποῖον ἐδώρησαν αὐτῷ.

* *

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ.

Ὁ κ. Α. κατέρχεται ἐφ' ἀμάξης τὴν ὁδὸν Σταδίου, ὅτε ὁ ἀμαξηλάτης πτύει ἀριστερόθεν καὶ ἀφροστεφῆς δρόσος κατακλύζει τὸν κ. Α.

— Πρόσεχε δὲ ἀμαξά.

— Πέρασε δεξιά, ἐγὼ φτίνω πάντοτε ἀριστερά.

Καὶ ὁ κ. Α. σπογγιζόμενος ἀποσύρεται πρὸς τὰ δεξιά...

* *

Ἐν τινι δείπνῳ ὁ κ. Β. ἐπιπίπτει λαῦρος κατὰ πινακίου ἰχθύων, ἀφίνων ἐπ' αὐτοῦ τὴν εὐωδίαν μόνον.

— Ἀλλὰ, κύριε, τῷ λέγει δειλῶς ὁ παρακαθήμενος, ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὰ ψάρια.

— Ἄ! Οὐδέποτε ὅσον ἐγώ.

* *

Ὁ κ. Γ. ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς Ἀθηναϊκῆς Δέσχης εὐρίσκει τὸν ζωμὸν πολὺ ἀλμυρὸν καὶ ρίπτει τὸ πινάκιον πληθρες ἐτι διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν κήπον.

Ἡ κυρία μετὰ μοναδικῆς ψυχραιμίας ἐγείρει τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ τραπεζομανδύλου μετὰ τοῦ περιεχομένου των, καὶ τὰ ἀποστέλλει διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ πρὸς τὸν ζωμόν.

— Τί κάνεις αὐτοῦ, οὐρλιάζει ὁ κύριος.

— Ἐνόμισα ὅτι ἤθελες νὰ φάγῃς εἰς τὸ περιβόλι.

* *

Ὁ νεαρὸς Δ. γνωστὸς ἐπὶ ζωηρότητι ζητεῖ παρὰ τῆς μητρὸς του ἑκατὸν φράγκα.

— Καὶ τί θὰ τὰ κάμῃς;

— Βῶχ προσκαλέσει μερικοὺς φίλους μου νὰ φαμε.

— Δὲν σοῦ δίδω.

— Αἱ μὰ τοῦτο δὲν ὑποφέρεται πλέον, πρέπει νὰ τε-

Εἶχον νὰ ἐξέλθω τοῦ φρενοκομείου ἑνδεκα μῆνας, δώδεκα ἡμέρας, πέντε ὥρας καὶ τριάκοντα δύο λεπτά! Εἶναι λοιπὸν εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃτε πόσον εὐχαριστήθην εὐρεθεὶς ἐλεύθερος εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐλευθέρως θεωρῶν τοὺς ὁμοίους μου. Θέλετε νὰ μάθῃτε τί ἀπέντησα ἅμα ἐξῆλθον τοῦ φρενοκομείου; Πρεσβεῖαν ἐν στολῇ μεταβαίνουσιν παρὰ τῷ μονάρχη. Κατελήφθην ὑπὸ σπασμωδικῷ γέλωτος καὶ θυμοῦ ἐν ταῦτῳ. Γέλωτος, διότι ἐνεθυμήθην δυστυχῆ τινα, ὅστις ἦτο ἐν τῷ φρενοκομείῳ πάσχων τὴν οὕτω δὴ καλουμένην μεγαλομανίαν καὶ οὗ τὸ στήθος ἦτο πάντοτε πληθρες παρασῆμων, ἃ κατεσκεύαζεν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Θομοῦ δὲ, διότι αὐταὶ αἱ χρυσαὶ στολαὶ καὶ τὰ παράσημα τρελλαίνουσι τοὺς στενοκεφάλους. Φρονῶ, ὅτι ὁ μέγας Δαρβίνος ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὸ ζήτημα, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τοῦ πιθήκου, ἀφοῦ εἶδε τὸν ἄνθρωπον ἐνδεδυμένον ὡς ἐνδύουν τοὺς πιθήκους. Βλέπετε τοὺς πιθήκους πόσον χαίρουσιν ὅταν ἐνδύουσιν αὐτοὺς με χρυσᾷ ἐνδύματα καὶ τοὺς βάλλουσι παράσημα; Τὸ αὐτὸ δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον; Πάντοτε ὁ ἄνθρωπος μοὶ ἐφάνη τὸ γελοιοδέστερον ζῶν.

Οἱ ἐξυπνοὶ ἐνδύονται με χρυσᾷ καὶ βάλλουσι παράσημα διὰ νὰ γελᾶσιν τοὺς ἡλιθίους. Οὗτοι με θαυμασμὸν βλέπουσι τὰ χρυσᾷ ἐνδύματα. Κάπου κάπου δὲ εὐρίσκονται καὶ τινες, οἵτινες γελῶσι καὶ με τοὺς μὲν καὶ με τοὺς δέ.

Λειώση αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις· εἶμαι ἐκτεθειμένος. Καὶ ὁρμῶν ἐκτός, αὐτοῦ ἀρπάζει δύο πιστόλια ἐκ τοῦ τοίχου κρεμάμενα. Δυστυχῆ, τί θὰ πράξῃς, ἐρωτᾷ συγκεκινημένη ἡ μήτηρ.

— Τί θὰ πράξω νὰ, θὰ... τὰ πωλήσω...

* *

Ἐν τινι αἰθούσῃ συνομιλοῦσι περὶ ἱατρικῆς ἐπιστήμης καὶ Ἀσκληπιαδῶν. Εἶς

— Εἶδате ποτὲ ἱατρὸν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τινος;

Πάντες σιωπῶσιν.

Αἶφνης ὁ κ. Ε.

— Μάλιστα, γνωρίζω ἕνα, λέγει. Ὁ πελάτης τοῦ διήρητο ἐποχούμενος· οἱ ἵπποι ἀφηνιάζουσι, καὶ ὁ ἱατρὸς ὅστις ἦτο τυχαίως ἐκεῖ ἀρπάζει τὰ ἡνία, καὶ οὕτω σώζει κατὰ πάσαν πιθανότητα τὴν ζωὴν τοῦ πελάτου του.

Κώνσταμα.

20

Βαρβάτοι ἐκ τῶν ἐν Χαλκίδι ψύλλων ζυγισθέντες ἐσχάτως ἔδωκαν βάρος 2 κόκκων. Νέμονται δὲ τὸ σῶμα ἐκάστου στρατιώτου κατ' ἐλάχιστον περὶ τοὺς 600, ὥστε ἡ ψυλλικὴ ἐκάστου λόχου δύναμις ἀνέρχεται εἰς 150,000 χιλ. ἡ τοῦ τάγματος εἰς 600,000 καὶ ἡ τοῦ ἐν Χαλκίδι στρατοῦ συμποσσομένου εἰς 6,000 εἰς 3,600,000! Τὸ ὑπ' αὐτῶν κατ' 24 ὥρας ἀφαιρούμενον αἷμα ἀνέρχεται εἰς 360 χιλ. κόκκους ἢ 6,000 δρ. ἢ 15 ὀκ. αἵματος. Εἰς 2 δὲ ὀκτάδας περίπου ὑπολογίζεται τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Ὡστε οἱ ψύλλοι ἀφαιροῦσι 7 ἀνδρῶν τὸ αἷμα ἑκατὸν ἡμερονύκτιον. Ἄν δὲ ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἐν ἐν Χαλκίδι ὁ στρατὸς εὐρίσκεται ἀνω τῶν οὐο μηνῶν ρεπεί, ὅτι 420!!! ἀτόμων τὸ αἷμα ὑπέκλεψαν οἱ φοβεροὶ οὗτοι Βελέντζηδες.

* *

Τώρα εἰς τὸν δέκατον ἑννατον αἰῶνα, καὶ αὐτὸν τὸν θεὸν ζητοῦσι νὰ ἐκθρονίσωσι, καθ' ὃν καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν περιφρονοῦσιν ἀφαιροῦντες ἐκ τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ οὐσιωδέστατα ὄργανα, καθ' ὃν ἀποδας πέμπουσι τοὺς αὐτοκράτορας εἰς τὸν τάφον, καθ' ὃν βαφτίζουν πεθαμένους τοὺς Littre, καθ' ὃν ὅλοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ δμῶσι καὶ νὰ γράφωσι, καὶ κατ' αὐτὸν λέγω ἀκόμη τὸν αἰῶνα, χρωματισμένοι καὶ χρυσαμένοι, ἐξέρχονται οἱ μεγαλοφρεῖς ἄνδρες, οἵτινες βεβαίως κατὰ τοὺς ἀνθρωπολόγους, διὰ νὰ ἐξέρχωνται οὕτω, ἔχουσιν ἀσθενῆ μοῖραν τινα τοῦ ἐγκεφάλου των. Ἀποσκορακίσате τὰς τοιαύτας γελοίας ἐνδυμασίας καὶ ἐξεῖς, προϊστορικῆς βαρβαροῦ ἐποχῆς κληρονομίας, καὶ μιμηθῆτε τοὺς Ἀμερικανούς, οἵτινες εἶναι οἱ ἀνθρωπότεροι τῶν ἀνθρώπων.

* *

Ἐνῶ ἔλεγον ὅσα ἀναγιγνώσκεις, ἀναγνώστα, περιπατῶν, ὁ δδηγός μου πληθιάσας με μοὶ λέγει: Βλέπεις τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν γρατῶν; Κάτι τι ζῶν πρέπει νὰ κρατῇ σκεπασμένον. Καὶ ὁντως ἐκράτει ἡ πανοῦργος γρατὰ βέβρος. Δὲν τὸ εἶδον, ἤκουσα ὁμῶς τοὺς κλαυθμηρισμούς του. Τί κρα-

Συμπέρασμα. Ἐν ἑλλείψει Τούρκων καὶ διὰ τὰ μὴ ψυχραυθῇ τὸ πολεμικὸν αἶσθημα τοῦ στρατοῦ, ὅχι ὅμως καὶ τῶν ἀξιοματικῶν κοιμωμένων εἰς τὰ γατιάκια τῶν, ἔχομεν ψύλλους. Χασάνηδες.

ΛΟΓΟΣ ΚΟΤΤΑΡΗ

ΑΠΕΛΠΙΣΤΙΚΟΣ

Διὰ τὴν μέλλουσαν σύνοδον.

«Κλιέφτω, κλιέφτεις, κλιέφτει! ἰδὼ σὰς θέλου νὰ μοῦ λύσητε τὸ ζήτημα εἰς τοῦ ὁποίου ἐίμασσι οὗλοι μπλιγμένονοι!...»

Τοῦτα ἔνε τὰ λούγια τὰ ὁποῖα ἤλεγουν κατὰ τὴν πιασμένην σύνοδον, ἀπουτείνοντες πρὸς τοὺς φίλους συνδέλους, καὶ ἀντιπρὸς τοὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου! Ἐκ-
τουτι χίλια ἄλλα δυοῦ ζητήματα ἀπασχολῆσαν τὴν πα-
τρίδα. Εἶνι τάχες ἀνάγκη νὰ μιτρήσῃ οὐλα αὐτὰ τὰ ζη-
τήματα ἕκαστον τοῖν ὁποίων ἔνε καὶ μία λέρα εἰς τοῦ
πρόσπου τῆς Ἑλλάδος; Καλλίτρου νὰ τὰ σιουπήσω...
(Μετά τινα σκέψιν) Οὐχι! καλλίτρου νὰ τὰ διακηρύξω
ἀφοῦ οὐλα ἐβγήκιν στοῦ φώρου!

Ἄφ' οὗτου, κύριοι βουλευταὶ, ἀπυλλάγη ἀπ' τοὺν ζυ-
γὸν ἡ Ἑλλάς, ἀπ' τοὺν ἀφόρτον τῶν Τούρκων ζυγόν,
ὑπετάγη εἰς τὸν ζυγὸν τοῦν Ἑλλήνων! (Συγκίνησις). Ἐ-
ξηγοῦμι!...

Ἵπουθέσσι, κύριοι, μίαν οἰκουγένειαν τὴν οὐποίαν τυραν-
νεῖ ἀγρίους οἰκουδισπότος! Ἡ πτωχὴ οἰκουγένεια ὑποφέρει,
πασχεῖ, τυραννέται, σουνετὶ οὐλὴ μέρα!... Ἀλλὰ μίαν οὐ-
ραν ζιτινάσται ἡ ἀτυχὲς οἰκουγένεια, οὐλόσωμος μουνουκόμ-
ματος, σηκούει τοῦ χέρι της, κατιβάζει ἕνα γροῦθου πίσου

στοῦ ραχουκόκαλου τοῦ τυράννου οἰκουγενειάρχου καὶ...
πάρτουν κάτω!... Ἡ οἰκουγένεια ἰσώθη! ἡ οἰκουγένεια
εἶνι ἱλευθέρα!...

Πλὴν **φησὶ** ἡ οἰκουγένεια ἡρέθη σὰν τοὺν πουλύπουδα
ἐκείνου ὁποῦ τὸν κόψανε τοῦ κεφάλι, ἡ σὰν τοῦ χταπούδι
ὁποῦ τοῦ ἐκκόλλησεν τὴν κουκούλα, καὶ μένουσιν μουνάχα
οἱ πουδακλαμοὶ!!... Ποιὸς λοιπὸν θὰ κυβερνήσῃ τοῦ
σπίτι; Ἰδοὺ τοῦ ζήτημα! καθίνας πουδακλαμοὺς ἤθελε νὰ
γίγνη ἀρχηγούς! Ἄς ἔνε!... τότε ἐκόλλησεν γίγνα ξένου
κεφάλι, μὰ οἱ πουδακλαμοὶ ἐδούλθαν! ἐκόλλησεν τοῦ κι-
φάλι ἐκείνου! κουλήσεν γίγνα δεῦτερον, ἐκόλλησιν κ' ἐκείνου!
κόλλσαν τρίτον, μὰ οἱ πουδακλαμοὶ ἐδούλθαν! τί δὲ δου-
λεῖα ἔκταν κὲ ποῦ ἐδούλθαν; Εἰς τὰ διάφουρα λιμέρια!
Κὲ τί ἦταν τὰ λιμέρια ἰκένα; τὰ ὑπουργεῖα, τὰ τελνεῖα,
τὰ Προξνεῖα, τὰ ταμεῖα ἂν εἶχαν στοῦμα θὰ σὰς τοῦ ἔλ-
γανε!!

Ἀρχίσαν νὰ πεινᾶνε, στὰ ὕστερα φοφοῦσαν ἀπ' τὴν πεί-
να! Μὰ ὁ Ἕλληνας δὲν φοφᾷ ἐστ' εὐκλα ἀπ' τὴν πείνα.
(χειροκροτήματα ἀπὸ τὰ ἀκροατήρια) Ὁ Ἕλληνας πρέπ' νὰ
ζήσῃ, καὶ ἂν δὲν ἔχῃ νὰ ζήσῃ στοὺν τόπον τοῦ, θὰ ζήσῃ
ἔξω! θὰ ζήσῃ στὴν Ἑπαιρουθεσσαλίαν, καὶ ἰδοὺ ἡ **μεγάλη**
ἰδέα! θὰ μ' πῆτε τώρα καὶ ἂν φάη καὶ αὐτὴ; Θὰ σὰς
εἶπου καὶ ἱγού, τότε δὲν θὰ πθάνῃ!... ἔχι ὁ θεός!...
(χειροκροτήματα ἀπὸ τὰ ἀκροατήρια).

Κύριοι! ἀφῆσιν τοὺν πόλεμον, ἀφῆσιν τὰ οὐρία τῆς Ἑλ-
λάδος, ἀφῆσιν τὴν Ἑπαιρουθεσσαλίαν, ἀφῆσιν αὐτὰ καὶ πιά-
σιν τοῦτα, πιάσιν τὰ ἱντούπια! διουργανίσιν τὰ ἐντούπια,
διορθώσιν τὰ ἐντούπια, (χειροκροτήματα ἀδιάκοπα) ἀνα-
τρέψιν τὰ ντόπια, ἀναποδογυρίσιν τὰ ντόπια, καὶ ἐν κον-
τουλοῖα βάλτι φωτὶ στὰ ντόπια, κάψιν... ἄς ἔνε,
τὰ Γιάννενα!!... Χαίρετε! (χειροκροτήματα μανιώδη,
καὶ ὀλίγη *Βασιλικὴ γωνάζει*!...)

τεῖς; τῇ λέγω μὲ ἀπότομον φωνήν. Ἐνα *μπάσταρδο* μοι
ἀποκρίνεται. Πηγαίνω νὰ τὸ κρεμάσω εἰς τὴν θύραν πλου-
σίας οἰκίας.

Ἐκθετον, δὲ ἀποτρόπαιον! Ὁν, δὲ πρέπει νὰ γίγνη βορὰ
τῶν λύκων. Βλίδον ἐκθετα νὰ τὰ τρώγουσιν οἱ λύκοι. Ἀ-
θλιοὶ ἄνθρωποι! Τί παταίει τὸ ἄθων τοῦτο πλάσμα, εἰάν ὁ
πατήρ του, ὁ ἀδελφός σου, ὁ υἱός σου, ἐν στιγμῇ μέθης, ἢ
πρὸς ἱκανοποίησιν κτηνώδους πάθους τὸ ἐρρίψαν εἰς τὴν
κοιλιάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος. Ἐὰν ἐγεννᾷτο ἄνθρωπος, θὰ
ἤδύνατο νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά του. Ἀλλ' ἐμπα-
νίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου ζῶν ἄλογον καταδε-
δικασμένον ὑπὸ τῆς φύσεως νὰ μὴ ὁμιλῇ καὶ νὰ σκεφθῇ
μετὰ εἰκοσιν ἔτη ἢ νὰ μὴ σκεφθῇ ποτέ. Φύσις, πάντα ἐν
σοφίᾳ ἐποίησας! Ἀντί, κοινωνία, νὰ ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας
σου εἰς τὸ ἀπροστάτευτον καὶ ἄθων τοῦτο ὄν, τὸ καταδι-
κάζεις, τὸ στιγματίζεις, τὸ ἀπομονώνεις, τὸ περιφρονεῖς,
διὸ τὰ περισσότερα γίνονται λεία τοῦ Χάρωνος, ἐνῶ ἔπρεπε
νὰ ἦσαν τὸ στήριγμα τῆς πατρίδος. Ὁ δυστυχὴς Bertillon
γράφει:

Puisque les Français ont peu d'enfants et que leur
patrie est menacée par cette stérilité, ils devraient tout
faire pour protéger la vie de ceux, qu'ils ont. Cependant
il est toute une classe d'enfants que la loi frappe, dès

leur naissance de déchéance, et que, par une dureté indigne
de notre époque, elle charge de la faute de leurs parents.

* *

Μόνον ἡ Βυαρία φαίνεται ὠφελουμένη ἐκ τῶν ἐκθέτων.
Ἐκεῖ ἐξήκοντα νόμιμα εὐρίσκονται ἀπέναντι τεσσαράκοντα
ἐκθέτων. Γνωρίζετε διατὶ εἰς τὴν Βυαρίαν ὑπάρχουσι
περισσότερα ἐκθετα; Διότι διὰ νὰ νυμφευθῇ τις ἐκεῖ πρέ-
πει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει εἰσόδημά τι. Ἴσως θέλετε νὰ μά-
θητε ποῦ γεννῶνται ἔπειτα ἀπὸ τὴν Βυαρίαν τὰ περισσό-
τερα ἐκθετα; Εἰς τὴν Δανιμαρκίαν. Μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ
Πρωσσία. Ἐπειτα ἡ Σουηδία, ἡ Ἰταλία, ἡ Νορβηγία, ἡ
Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, τὸ Βέλγιον, ἡ Ἑλβετία, ἡ Ὁλλανδία
καὶ τέλος ἡ Ἰρλανδία. Σὺ δὲ, συντάκτα τοῦ **Μη Χάνε-
σαι**, μάθε καὶ γράψε, ἵνα μὴ χαθῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκ-
θέτων, εἰς ποῖαν τάξιν νὰ κατατάξωμεν καὶ τὴν Ἑλλάδα. (*)

Βλέπω, ὅτι τὰ ἐκθετα αὐξάνουσι μὲ τὸν πολιτισμὸν,
δηλ. μὲ τὴν διαφθοράν. Ἡ ἀμάθεια, ἡ πτωχεία, ἡ πολυ-
τέλεια, ἰδοὺ δι' ἐμὲ ἡ κυριώτερα αἰτία τῆς αὐξήσεως τῶν
ἐκθέτων, τῆς περιφρονήσεως τοῦ παρθενικοῦ ὕμενος. Διότι

(*) Σ. Μ. Χ. Ἡ Ἑλλὰς ὅλη εἶναι ἐν ἑκθετικῷ, τὸν ὁποῖον μίαν
ἡμέραν θὰ τὸ κρεμάσωμεν εἰς κέντρον ἰσχυροῦ τὴν πόρταν.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΑΥΤΟΨΙΑΣ

Ἐν Ὑμηττῷ σήμερον τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου τοῦ ἔτους χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ πρώτου, ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος Τετάρτην, καὶ ὥραν δωδεκάτην μεσονυκτίου, ὑπουργοῦ ὄντος ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν τοῦ κ. Μπούμπουλη, καὶ τοῦ κ. Βυθινού ἐκδίδοντος τὰ *Ἡμερήσια Νέα*, ὁ ὑποφαινόμενος πειθόμενος τῇ προτροπῇ τῆς *Ἐφημερίδος*, ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑμηττοῦ μετὰ κίνδυνον νὰ μείνω ἐκεῖ ἀπολιθωμένος ὡς σταλακτίτης ἐκ τοῦ ψύχους, κατὰ τὰς παγερὰς ταύτας ἡμέρας τῶν κυνικῶν καυμάτων, ὅπως ἰδίους ὄμμασι ἴδω τὸν Γέροντα τοῦ Ὑμηττοῦ. Ἐφοδιασθεὶς ὅθεν μετὰ τῶν ἀναγκαίων πρὸς ἐξορκισμόν βιβλίων, ἢ τοι μετὰ τῆς σολωμονικῆς, μετὰ τοῦ Παρθοίου τοῦ κ. Πύργου, καὶ μετὰ τοῦ τελευταίου ποιήματος πρὸς τὸν Καλδερῶνα τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, μετέβην τῷ ὄντι ἐπὶ τόπου (ἔπεται ἡ κατὰ τύπους περιγραφή τοῦ τόπου, μὴ παραλειπομένης τῆς ἀπαρατήτου φωνῆς τῆς γλαυκῆς, καὶ τοῦ ἀνέμου πνέοντος μετὰ τῶν κλάδων ἂν καὶ ὅπως ἐλαφρώσω τὴν συνειδήσιν μου ὀφείλω νὰ προσθέσω ὅτι ὁ τόπος ἦτο ψιλὸς ὡς παλάμη χειρὸς, καὶ νηνεμία).

Φθὰς ἐκεῖ, ἀμέσως ἐποίησα τοὺς παρὰ τοῦ νόμου ὀριζόμενους ἐξορκισμούς, καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἤχει τὸ μεσονύκτιον (τὸ ὠρολόγιον ἀνεπλήρου καρτερικὸν τετράπουν, ἐκεῖ που βόσκον) ἐπεφάνη αἴφνης ὁ οὕτω λεγόμενος Γέρον Ὑμηττοῦ, ὑψηλὸς, ἰσχνὸς, μετὰ μακρὰν λευκὴν γενειάδα, καὶ μετὰ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας. Δὲν ἐμέτρησα τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἦσαν δύο, καθὼς ἐπίσης δύο ἦσαν καὶ οἱ πόδες του. Τὸν ἠρώτησα ἂν αὐτὸς ἦτο ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετὰφρασις τοῦ κ. Δραγούμη, καὶ ἐπὶ τῇ καταφατικῇ αὐτοῦ ἀπαντήσῃ, ἔφερα τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον, ὅπως ἐξαγάγω τὴν σημείωσιν τῶν ἐρωτή-

σεων, ἃς ἐκ τῶν προτέρων εἶχον ἐτοιμάσει, ζητῶν νὰ μάθω διασαφήσεις τινὰς ἐπὶ τῶν κυριωτέρων ζητημάτων τῆς ἱστορίας ἧτοι ἂν ὁ Νοταρᾶς, ὅστις ἐρράπισε τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανὸν κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κορίνθου, ἦτο ὁ ἴδιος ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης ἐκλεγόμενος βουλευτής· ἂν οἱ Γότθοι οἱ εἰσβαλόντες κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας εἰς Ἑλλάδα εἶχον φθάσει καὶ μέχρι τοῦ ταμείου τῶν Θεῶν· ἂν ὁ Παπουλάκος προεῖδε τὴν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἀνοδὸν τοῦ κ. Ρικάκη· ἂν ὁ Ζίγγις-Χάν ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Μογγόλων, ἐπίστευεν εἰς τὸ δισύνθετον τοῦ Μακράκη, καὶ ἐπὶ τέλους διατὶ ὁ Ὁμάρ μετὰ τὸ τοσούτων ἄλλων βιβλίων δὲν ἔκαιε καὶ τὸ τελευταῖον μνησιτόρημα τοῦ κ. Στεφάνου Ξένου, μέρος τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ *Ποικίλῃ Στοᾷ*. Ἀλλὰ τὸ κίνημα τῆς χειρὸς μου, κακῶς ἐκείνος ἐλαβὼν, καὶ νομίσας ὅτι ἀνεζήτησεν ὄπλον, ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἐν τῇ φεύγειν δὲ, βιαίου πνεῦμα ἀνέμου (τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἀνεμὸς ἐξ ἀνάγκης ὀφείλει νὰ ἦνε) ἀφῆρπασε τὴν γενειάδα αὐτοῦ, καὶ τότε ὑπὸ τὸ ἀπλετον φῶς ὅπερ ἐξηκόντιζον μέχρι τοῦ Ὑμηττοῦ οἱ φανοὶ τῆς Λεωφόρου τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνεγνώρισαν ὅτι ὁ Γέρον τοῦ Ὑμηττοῦ ἦτο εἰς φίλος μου ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς *Ἐφημερίδος*.

Ἐφ' ᾧ συνετάχθη τὸ παρὸν πρακτικόν, ὅπερ ἀναγνώσθην εὐκρινῶς, ὑπογράφεται παρὰ τοῦ ὑποφαινόμενου. Μάρτυρας δὲν ἤδυνήθη νὰ εὕρω, ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχοντο ἄλλοι εἰμὴ δύο κύνες ποιμενικοί, οἵτινες κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπογράψωσιν ὡς ἀγράμματοι.

Ὁ ὑποφαινόμενος

Bobb.

πρὶν ἢ εἰσαχθῇ ὁ πολιτισμὸς εἰς ἀμαθίαν καὶ πτωχὰ μέρη, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκθέτων ἦν σμικρότατος. Φρονῶ, ὅτι ἅμα ἀναπτυχθῇ ὁ κόσμος, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκθέτων θὰ αὐξησῇ τόσον, ὥστε τότε θὰ ἀναγκασθῇ ἡ κοινωνία σπουδαίως νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῶν. Μὰ τί τᾶχα εἶναι τὸ ἐκθετον; Δὲν εἶναι ὅμως τὰ ἄλλα ὄντα καὶ πολλὰ καὶ καλλίτερον; Ἐὰν ἡδύναντο νὰ ζήσωσιν ὅλα καὶ νὰ τύχωσι τῆς δεούσης ἀνατροφῆς, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ κόσμος θὰ ἀλλάξῃ. Διότι εἶναι προϊόντα δύο ὁργανισμῶν ἐν μεγίστῳ ὁργανισμῷ εὐρισκομένων καὶ δὲν δύνανται νὰ ἦναι ἡλίθια. Μὰ μήπως ὀφείλει ὀλίγη ὁ κόσμος εἰς τὰ ἐκθετα;

*
**

Λέγων ταῦτα εὐρέθην ἀπέναντι τῆς θύρας μεγαλοπρεποῦς κτιρίου. Νά! μοὶ λέγει ὁ ὀδηγός μου, ἡ νέα σου κατοικία. Βίσεθέτε. — Βίσηθον. Ὁ πρῶτος, ὃν ἀπῆντησα ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα, ἦτο νέος εἰκοσαετής, ὅστις πλησιάσας με, μοὶ λέγει — καὶ σὺ φρονεῖς ὅτι τὰ πάντα εἰσέτι κακῶς κεῖνται ἐν τῷ κόσμῳ, ὅτι χρειάζονται ριζικαὶ μεταρρυθμίσεις; Μοὶ ἦτο δύσκολον νὰ ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ σοφοῦ φρενοβλαβοῦς, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἀποκριθῶ· διότι οἱ φρόνιμοι ὀργίζονται ὅταν δὲν ἀποκρίνεται τις εἰς αὐτοὺς, πολὺ μᾶλλον δὲ οἱ τρελλοί. Τῷ ἀπεκρίθην λοιπὸν διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: Νά! ἔχεις δίκαιον, τὰ πάν-

τα κακῶς κεῖνται ἐν τῷ κόσμῳ. Νά, εἶναι ἀνάγκη ριζικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐλλείπουσιν οἱ ἄνθρωποι οἵτινες νὰ σταματήσωσι τὴν κακῶς κινουμένην κοινωνικὴν μηχανήν, ὅπως δώσωσιν αὐτῇ ἄλλην ὥθησιν· ἢ μᾶλλον εἰπεῖν δὲν λείπουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ὁ λαὸς δὲν εἶναι εἰσέτι εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τὰ σωτήρια μέσα ἅτινα τὸ πνεῦμα προτείνει αὐτῷ. Νά! ὁ δυστυχὴς λαὸς, εἶναι ἀκόμη ὁ λαὸς τοῦ la Bruyère δηλ. ζῶν καταδικασμένον νὰ ἰδρώνῃ, νὰ καταστρέφῃ τὸν ἐαυτόν του διὰ νὰ κερδίῃ τόσα ὅσα τῷ ἀρκοῦσι πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐνὸς τρίτου τῆς ἀπωλείας. Καὶ ἔπειτα ἀποροῦσι διατὶ κατ' ἔτος ἀποθνήσκουσι τρία ἑκατομμύρια ἀπὸ φθίσιν εἰς ὅλην τὴν Σφαῖραν.

— Νά! ἄνθρωπος, νὰ ἄνθρωπος! φωνάζει, ὁ σοφὸς νέος, εὖρον, εὖρον!

ΣΤ'.

Λαε, Λαε, τί ἔχεις; Νεκροταφεῖα. Τὸν τόπον τῆς ταφῆς σου δὲν δύνανται νὰ σοὶ ἀρνηθοῦν. Ἐὰν ἡδύναντο ἴσως καὶ αὐτὸ ἔκαμνον, ἂν καὶ τώρα σκέπτονται νὰ σὲ καλοῦν νεκρὸν καὶ τὴν στάκτην σου νὰ τὴν ῥίπτουν εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν πλούσιων, ὅπως ὁ πλούσιος καὶ ζῶντα καὶ νεκρὸν σὲ τρώγῃ. Ὑψώσον λοιπὸν τὴν κεφαλὴν σου καὶ Νά!

Πέραν.

Σ. (Ἀκολουθεῖ.)